

Sexagesima

J1, 43-51

7.2.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti,
a v jehož duchu lsti není.

Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho,
jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí.

Kéž bys prorhl nebesa a sestoupil dolů, hory by se před tvou tváří potácely.

Píseň: 271

Čtení: Gn28, 12-22

Píseň: 673

Kázání: J1, 43-51

Pokolikáté v textu již zaznívá úvodní věta perikopy (úryvku z bible): *Druhého dne*. Napočítala jsem počtvrté. Tedy čtvrtý den, od počátku. Čtvrtý den, kdy na scénu pomalu vstupuje Ježíš.

Ještě nedozněla ani otázka vyslanců z Jeruzaléma: Kdo jsi? Ani možná neutichla představa Židů, myšleno představitelů náboženského života, o postavě Mesiáše. Lépe řečeno o tom, co všechno má Mesiáš Izraele zastupovat a představovat. Ještě jsme se nevzpamatovali z toho, že Ježíš je Beránek Boží, Syn Boží a ten, který snímá hřích. A už tu na nás svědek Jan chrlí další obrazy.

Ježíš *chtěl vyjít* na cestu do Galileje. Zatím Ježíš stál uprostřed, ubíral se nebo se procházel. Jako by byl pasivním účastníkem děje. Jako by rozhodování patřilo těm, kteří se s ním setkali, lidem. To učedníci se rozhodli jít za ním, ale.

Nyní je nám Ježíš již naplno a zřetelně představen jako hlavní postava Janova evangelia, ale i světových dějin. *Ježíš chtěl vyjít do Galileje, i našel Filipa, a řekl mu: „Následuj mě!“* Nikoli

jen člověk hledá něco, co by jej ukonejšilo v životě. Především Bůh v Ježíši hledá člověka. Kolikrát v Starém Zákoně jsme slyšeli Boha posílat Abrahama, Mojžíše, proroky, svědky, aby šli a vyřizovali Boží vůli? Nyní sám Bůh v Ježíši říká: *Následuj mě!* Od této chvíle již nejdeme do temnoty noci, jenom s vírou v Boha, který je někde na nebesích, je nedosažitelný. Nyní již můžeme následovat toho, jenž je pravý Bůh. Nyní již můžeme následovat. Nikoli jít pasivně, býti vlečeni, ani nás Ježíš nežene před sebou bičem. Ježíš nás zve na dobrodružnou cestu následování. Jako by říkal: Pojď za mnou a dívej se, poslouvej, procit', ohmatej si moji cestu. A jestli ti to bude stát zato, tak pokračuj v nastoupené cestě.

Filip, tak se nazývá třetí z řady následovatelů Ježíše. Jako se spouští lavina, nejprve kuličky obalené sněhem, tak se spouští lavina těch, kteří Ježíše následují. Filip to řekne zase dál. Ale co vlastně Filip řekl: *A díjmu: „O kterém psal Mojžíš v Zákoně a Proroci, našli jsme Ježíše, syna Josefova z Nazaréta.“* Už jsme to někde slyšeli. To vyslanci z Jeruzaléma se ptali: „*Jsi Mesiáš, jsi Eliáš, jsi Prorok?*“ Ptali se však toho nepravého. Ptali se Jana, který křtil. Ano, takové byly představy o Mesiáši. Je to ten, o kterém se píše v Toře a Prorocích. A ti poslaní z Jeruzaléma měli jasnou představu, co a jak má činit Mesiáš. Nyní Filip i Natanael jsou ještě obestřeni touto představou. Teprve se dali do následování, teprve před sebou vidí jen *Ježíše, syna Josefova z Nazaréta*. Jak si my představujeme Mesiáše? Jaké naděje vkládáme do zachránce světa? Kde jej hledáme ve svých bezesných nocích? Nejsme jako ti vyslanci z Jeruzaléma nebo učedníci na začátku své cesty, kteří vidí v Ježíši jen pozoruhodný lidský zjev? Člověka, jehož nároky v následování ohraničují právní imperativy naší doby? Za koho my, křesťané, považujeme Ježíše?

A může z Nazaréta co dobrého býti? Také si někdy povzdychneme. Může vůbec z nějakého člověka, narozeného někde stranou všeho dění, něco dobrého býti? Může vůbec z nás křesťanů vyjít něco dobrého, ptají se lidé zklamaní církví, křesťany?

Pojď a viz. Ano pojďme a vizme. Nemá cenu zabředat do vyvracení skutečnosti. Nemá smyslu se hádat o tom, co křesťanská církev ve jménu Ježíše Krista spáchala a udělala. Pojďme a vizme. Ale co máme vidět? Kam máme zaměřit svůj zrak? Co naše oči vidí, když se rozhlédneme po církvi, po světě?

Nevidí jenom pláč, nemoci, bídu? Nebo si naše oči nasadí oči víry, ke které nás zve ten muž z Nazareta, syn Josefův?

To, co se začne dít, je překvapující; ještě jednou si to přečtíme. *Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němž Isti není. Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prve nežli tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsme tebe.* No to je něco! Zázraky, o kterých bychom chtěli slyšet? Nikoli. Prve, než nás matka porodila, už jsi nás, Bože, znal. Prve, než jsme vydali první křik, už tys nás měl v péči. Prve... tak jestli něco, tak tohle je ten – chcete-li – zázrak. Bůh nás zná. Nemusíme se před ním líčit, nanášet na sebe tuny líčidel, abychom zamaskovali svoje nedostatky. Nemusíme se přetvařovat, abychom vypadali dobře a příjemně. Bůh nás zná a my můžeme konečně spočinout. Konečně si můžeme odpočinout a nedělat nic, jen přijímat v Ježíši Kristu přijetí. Konečně Natanaela, ale i nás, někdo přijal takové, jací jsme.

Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský. Údiv, uznání autority, uznání Ježíše jako Boha.

Zde by mohl tento příběh skončit. Hurá! Ondřej, Petr, Filip i Natanael uvěřili, a i jiní. To ale není ještě všechno. Poprvé se zde objeví slovo *věřit*. Věřit jako dynamická síla, která ovlivňuje naše poznání věcí. Nestačí jenom vidět, nestačí jen mít víru jako pravý Izraelita nebo křesťan. Natanael věří! Ježíš to říká ve verši 51 (kr).

Jaké věci můžeme ještě vidět/uzřít než to, že nás Bůh přijímá, drží? Přeci nad to nic většího nemůže býti. Přesto a právě proto.

Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna člověka. Jak bychom si přáli vidět tam, kde nemůžeme vidět nic, jen neproniknutelné nebe – tedy do věcí Božích! Jak bychom chtěli nahlédnout Bohu do kuchyně, abychom poznali jeho myšlení! Jak bychom jej chtěli spoutat svými představami, když křičíme své „proč“!

Co tedy dělat? Snažit se věřit tak, až nám z toho zůstane jenom nenávist k Bohu, který neplní naše očekávání?

Následuj mě! To je to, co po nás chce Ježíš. Tedy vydat se na cestu s Ježíšovým příběhem života, smrti a zmrtvýchvstání. Na této cestě – díky své nedokonalé víře pouze čas od času – zahlédáme-*uvidíme nebe otevřené*. Uzříme slávu Boží.

Zde musím skončit, protože co jsou nebesa otevřená a co je to sláva Boží se dozvíme v příští kapitole. Amen.

Píseň: 284

Poslání:

Potom všel i ten druhý učedník, kterýž byl prve přišel k hrobu, i uzřel a uvěřil.

Moji milovaní, nebudte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla,
jako by se s vámi dělo něco neobvyklého,
ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení,
abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva.

Požehnání:

Milost Pána našeho a láska Boží budiž s vámi se všemi.

Píseň: 685